

kommen berettiget. Men Proprietæren rystede uanfægtet paa Hovedet og gentog paa sit Købstadsjysk:

„Jeg vil it' ha'e med den Sag aa bestil'!“

Per vilde dog ikke lade sig nøje med det Svar men forlangte en Forklaring. Da svarede Proprietæren med den landlige Lige-fremhed, hans Forretningsven netop havde gjort Regning paa, at „Situationen“ (hans Yndlingsord) jo totalt havde forandret sig, siden Per — hvad han nu kunde begribe — ikke længere var Philip Salomons tilkommende Svigersøn. Samtidig udtalte han sin Forundring over dette Brud med det rige Købmandshus, ja søgte endogsaa at udfritte ham om Grunden til det. Men da rejste Per sig med en Mine, der ligesom slog Manden paa hans Mund, og sagde:

„Kort og godt. — Det er virkelig Deres Mening, at De ikke vil skaffe mig et Laan som det, jeg her taler om?“

Proprietæren blev igen lidt usikker. Denne bydende Tone gen-vakte et Øjeblik den frygtagtige Respekt, Per i sin Tid havde indgydt ham ved sin Optræden overfor Max Bernhardt. De tykke Arme var sunket ned, Hænderne laa foldede over Bugen, Tom-melfingren drejede rundt, og de smaa, hvidfrynsede Øjne saae op paa Per med et grundende Udtryk, mens han endnu engang i Stilhed gjorde hans Regnskab op og vejede Muligheder og Ri-siko med hinanden.

„Nej,“ — kom det efter endte Overvejelser som et Træsko-spark. „Jeg vil it' befat' mig med'et.“

Næsten før Ordene var udtalte, havde Per grebet sin Hat og var ude af Døren.

Udenfor blev han roligere. Han sagde til sig selv, at han ikke havde nogen Ret til at beklage sig. Han havde selv været med i den kannibalske Offerdans omkring Guldkalven. Hvad Under, at Dyret stangede nu, da han ikke længere vilde blote!

Men hvad skulde han gøre? Penge maatte han skaffe. Han ejede knap hundrede Kroner i Kontanter.

Han var gaaet ind i Frederiksberg Have. Længe sad han her paa en Bænk og brød sit Hoved med at finde en Udvej. Og den Opfindsomhed, der var hans Styrke som Tekniker, svigtede ham